

[Finansministeren.]

fra før krigen til nu, som socialministeren har svaret på, sit udgangspunkt i befolkningsudviklingen, og det synes jeg er et rigtigt udgangspunkt. Det er jo netop problemet, når vi står overfor det stærkt stigende antal ældre: Hvordan klarer vi forsørgelsen af disse? Vedrørende det forløbne tiår er det jo rigtigt, som det ærede medlem sagde, at samtidig med at antallet af ældre har været stærkt stigende på grund af længere levealder, har antallet af personer i de såkaldte produktive aldersklasser forholdsvis været stagnerende eller ligefrem nedadgående, bl. a. fordi antallet af børn også har været stærkt stigende. Men vi er dog nu ved at komme ind i et nyt tiår, hvor de mange børn, der blev født i 1940-erne, efterhånden bevæger sig ind i de produktive aldersklasser. Der er dog altså her trods alt et lille lyspunkt.

Det afgørende er som sagt dette spørgsmål: Hvordan klarer vi forsørgelsen af det stigende antal gamle? På det punkt synes jeg der er en væsentlig mangel i det ærede medlems argumentation, for den går vel kort sagt ud på, at vi må sørge for, at de gamle ikke får for stor sikkerhed i alderdommen, og at virkningen heraf så skulle være, at de sparede mere op. Heroverfor stiller mit parti et forslag, der bygger på, at folk bevarer arbejdsevnen noget længere op i årene, og som samtidig vil stimulere de ældres lyst til at bevare arbejdsevnen og gøre en indsats. Dette har i hvert fald for mig været et meget væsentligt motiv i arbejdet med folkepensionsforslaget. Tankegangen giver sig udtryk på to måder: dels i håbet om, at den arbejdsduelige alders forskydning opad vil begynde at vise sig i praksis — allerede på grund af levetidens forlængelse — så man derfor har turdet foreslå begyndelsesalderen sat op fra 60 til 62 år for kvinder og fra 65 til 67 år for mænd — dels i ønsket om efterhånden at nå over til, at den indtægt, folk erhverver ved siden af renten eller pensionen, såvidt gørligt ikke skal

øve nogen indflydelse på størrelsen af det, man modtager som aldersrente, i hvert fald slet ikke nogen indflydelse på det, man modtager som folkepension. Dette punkt i forslaget tror jeg ikke man uden videre kan erstatte.

Jeg har nok forstået, at det ærede medlem — jeg tror også det ærede medlem hr. Poul Møller — mener, vi på dette område kunne komme videre ved at lempe de såkaldte aftrapningsregler. Forslaget om ændringer i folkeforsikringsloven er jo udtryk herfor. Jeg tror nu, at sålænge der er noget tilbage af dette — og det er der jo selv efter de ændringsforslag, der er stillet — at man kan miste en væsentlig del af sin merfortjeneste, ved at aldersrenten nedsættes, vil der stadig være en betydelig ulyst til at stile efter fortsat at erhverve indtægt, når man er nået op i alderen. Det er meget vigtigt, at der sker en ændring på dette punkt, for skal vi have mulighed for at give vore gamle en god forsørgelse — her tænker jeg også på de mange, der ikke fortsat kan arbejde — må vi indrette vor sociallovgivning ud fra produktive synspunkter, og det er vel netop på dette område, der er en væsensforskel mellem det syn, mit parti har på sociallovgivningen, og det syn, som det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen her gav udtryk for.

Det ærede medlem fremdrog tre væsentlige virkninger af folkepensionsforslaget, som han ønskede at kommentere. Han sagde, at forslaget gennemførelse ville forøge statsbudgettet, ville forøge de direkte skatter og desuden ville få en række indirekte virkninger, som det ærede medlem lagde stor vægt på. Lad mig først tage spørgsmålet om forøgelsen af de direkte skatter, som jeg trods alt synes er det mindste af de tre problemer, som det ærede medlem nævnte; jeg synes ligefrem, det ligger sådan lidt udenfor. Om dette spørgsmål vil jeg sige, at jeg er principielt tilhænger af, at man finansierer merudgiften ved folkepensionen over statens almindelige indtægter, at man ikke opstiller et bidrag,